

'Een slim geconstrueerde thriller, die de lezer heen en weer slingert tussen het luxeleven in het Gooi en de keiharde wereld van de drugshandel.' **LEX.NOTEBOOM**

DE OFFICIER-SERIE

DUBBEL SPEL

BREGJE REBERGEN

THRILLER

Bregje Rebergen

Dubbelspel

1

Rixt

In volle rengalop stuurt Rixt haar paard door het bos, over het ruiterspad dat uitkomt op de Blaricumse heide. De hoeven van de grote, zwarte ruïn maken diepe afdrücken in het zand dat hoog opspat bij iedere stap die hij zet. Rixt leunt zwaar met haar voorvoeten in de beugels en hangt gebogen over de gespierde hals. De zwarte manen deinen mee in het ritme van zijn passen. Zelf zou ze de manen liever korter knippen voor een sportievere uitstraling, maar haar jongste dochter Julia laat ze graag langer.

Ze negeert de verzuring in haar bovenbenen en spoort nog extra aan. Haar donkere haren wapperen onder haar cap vandaan en haar wangen gloeien. Ze bukt net op tijd voor een laaghangende tak en raast in volle vaart door. De omgevallen boom die dwars over het ruiterspad ligt, vormt geen enkele belemmering voor haar hoge snelheid. Haar paard schat de afstand tot de stam perfect in, zet af en springt er soepel overheen. Honderd meter bij haar vandaan draait een ouder echtpaar zich om. De man gebaart haar af te remmen en pakt zijn labradoedel paniekerig bij de halsband. De hond probeert zich blaffend uit de greep van zijn baasje los te rukken om op haar af te kunnen rennen.

‘Ho, maar jongen.’ Het leer van de teugels schuurt in haar handen wanneer ze haar paard tot stoppen maant. Briesend gaat hij over in draf. Zodra ze het leren zadel onder haar billen voelt, maakt ze haar

benen lang en neemt ze haar paard in een vloeiende overgang terug naar stap. Verdorie, ze ging net zo lekker.

De oude man moet zijn hoofd in zijn nek leggen om haar aan te kunnen kijken. ‘U gaat veel te hard, levensgevaarlijk met al die loslopende honden hier.’

Rixt glimlacht gemaakt. ‘Als u op het wandelpad zou lopen in plaats van op het ruiterspad heeft u nergens last van.’

De man verstaat haar niet en praat stug door. ‘Het is wel een prachtig paard, wat een joekel. Een echte *Black Beauty*.’

‘Hij heet Joost.’ Ze klopt hem op zijn dampende hals en spoort aan om hem door te laten stappen. Ze heeft vanmorgen geen zin in een praatje.

De man aait de hond over zijn kop, het beest kalmeert. ‘Nou, geniet er nog even van met dit weer. Wel uitkijken hè.’

‘U ook!’ roept ze over haar schouder.

Nu ze toch stapt kan ze net zo goed haar telefoon checken, al is dat eigenlijk in strijd met haar voornemen. Drie oproepen gemist, alle drie van Julia. Ze zucht. Haar jongste belt haar de hele dag. Het bekende schuldgevoel over dat ze te veel werkt, nestelt zich vertrouwd rond haar maagstreek en ze schudt haar hoofd. Ze is juist gaan rijden om haar hoofd leeg te maken.

Bijna half een. Als het goed is zijn ze al begonnen met de operatie om een levering van grondstoffen te vorderen. Ze hebben deze drugslijn al langer in het vizier en vandaag is de dag.

Het liefst zou ze Chris bellen, de teamleider van de recherche, maar ze houdt zich in. De afspraak is dat hij haar belt als alles achter de rug is. Ze stopt de telefoon terug in de zak van haar bodywarmer.

Voorzichtig leidt ze Joost door het klaphek naast het wildrooster de hei op. Ze wordt ingehaald door twee mountainbikers. In het weekend is het hier altijd druk. Bij een groep voetballende kinderen zet hij verschrikt een paar passen opzij. Ze heeft hem snel weer onder controle en kiest een ander schelpenpad. Het is een braaf dier, maar nog jong en beslist niet bomproof. Als politiepaard zou hij niet

door de keuring komen, maar voor een officier van justitie die graag onbezonnen door de bossen crost, is hij prima geschikt.

Ze kriebelt hem bij de schoft. In haar hoofd gaat ze alle stappen van de operatie die nu gaande is langs. Maanden van voorbereiding zijn aan vandaag voorafgegaan. Als het niet goed gaat, staat haar een pittig gesprek met de hoofdofficier en de recherche-officier te wachten. Haar derde hoofdofficier in een paar jaar tijd. Weer reorganiseren, weer iedere afdeling een nieuwe naam. Iedereen bij het Openbaar Ministerie klaagt erover.

Bij haar eigen afdeling Zware Criminaliteit hebben ze er nog het minste last van. Ze werkt, in tegenstelling tot andere officieren, al jaren samen met een vast en hecht onderzoeksteam. Bij ZWACRI gaat alles anders. Zelfs de gangen van hun afdeling zijn speciaal beveiligd, zodat collega's van andere diensten niet zomaar de afdeling op kunnen.

Haar mobiel trilt in haar zak. Ze glimlacht als ze naar haar scherm kijkt en neemt op.

'Julia.' Haar stem verraadt haar ergernis, maar ze houdt zich in.

'Hoi mam, ben je nog op stal?'

'Ik ben net op de hei. Is er iets belangrijks?'

'Wil je me naar Noor brengen? Mijn ketting ligt eraf.'

Ze wist het, niets belangrijks. 'Lieve schat, ik ben aan het rijden en ik ben voorlopig nog niet thuis. Ik heb hier afgesproken met Jasmijn en na het rijden ga ik nog langs opa en oma.'

Haar ouders wonen gelukkig in de buurt, met drie keer per week thuiszorg redden ze het eigenlijk niet meer.

'Vraag papa anders even om je te brengen.'

'Papa is er niet. En Pieter en Saar liggen nog in bed, dus de afwas-machine is nog niet leeggemaakt. Dan weet je dat.'

Ze frons. Victor heeft niets gezegd over een afspraak en ze dacht dat Saar moest werken vanmiddag. Ze heeft hier helemaal geen zin in.

'Dan regel je dat Noor naar ons komt. Zoek zelf even een oplossing.' Ze zwaait naar Jasmijn die met haar bruine merrie bij hun vas-

te bankje staat te wachten. Voor haar eigen veiligheid is het beter als ze zo min mogelijk vaste patronen heeft, maar ze laat zich dit wekelijkse uitje door niemand afnemen. 'Ik ga je nu ophangen. Tot straks.' Ze drukt Julia weg voor haar dochter iets terug kan zeggen. Geen bericht van Chris.

Ze stopt haar telefoon weg en begroet Jasmijn, haar beste vriendin. Ze zetten allebei eerst een draf in en galopperen een kort moment later achter elkaar de hei over. Een uur lang ervaart ze niets anders dan de zon, de wind, de prachtige natuur en het gevoel dat ze vliegt.

Als ze rustig richting restaurant De Eendracht stapt, voelt ze Jasmijns blik op haar gericht.

'Zorg je wel goed voor jezelf?'

'Vraag je dat als dokter of als vriendin?'

Jasmijn kijkt haar streng aan en schudt haar hoofd. 'Je ontwijkt mijn vraag.'

Rixt haalt haar schouders op. 'Druk op werk, gedoe met de pubers.' Ze zucht. 'Mijn vader gaat steeds verder achteruit.' Ze kijkt opzij en glimlacht naar haar vriendin. '*Business as usual*,' grapt ze.

Jasmijn glimlacht en aarzelt. 'En Victor?'

Weet Jasmijn meer over Victor? Dan had ze het haar toch zeker verteld? In het Gooi gaat alles altijd als een lopend vuurtje. Ze wil er niet over praten, zelfs niet met Jasmijn. Al weet ze zeker dat haar geheimen veilig zijn bij haar. Ze kent zelfs als enige van haar vriendinnen de geschiedenis met haar broertje. Ze vertrouwt haar volledig, dat is het niet. Zolang ze haar twijfels over Victor voor zich houdt, kan ze zichzelf nog wijsmaken dat er niets aan de hand is. 'Druk. Hij denkt erover zijn bedrijf te verkopen.'

Jasmijn trekt haar wenkbrauwen op. 'Zo, dat is een hele stap. Dat zou thuis wel wat lucht geven.'

Ze knikt. Als fulltime Intensive Care-arts weet Jasmijn als geen ander hoe het is om alle ballen hoog te moeten houden.

Ze zetten hun paarden neer bij de paardenstalling van het restau-

rant, laten vers water uit de pomp in de drinkbakken lopen en gaan een paar meter verder aan een tafeltje zitten. Vanaf dit hoekje van het terras kan ze precies in de gaten houden wie er allemaal het terras op wandelt. Niets vreemds, niets verdachts op het moment. Veel gezinnen met jonge kinderen.

Ze kijkt op haar telefoon. Nog steeds geen bericht van Chris.

‘Goedemorgen, hebben jullie gereserveerd?’

‘Zeker, onder de naam Rixt.’

‘Rixt?’ Het meisje kijkt haar fronsend aan.

‘Ja, met een X en een T,’ zegt ze ongeduldig. Hoe vaak ze in haar leven haar naam al niet heeft moeten spellen is niet bij te houden. Waarom kon ze niet gewoon Loes heten, of Kim?

Het meisje tuurt op haar papier. ‘O, ik zie het al. Het stond onder Rik, met een K. Sorry voor de verwarring.’

Jasmijn grinnikt en Rixt rolt vermoeid met haar ogen als ze haar blik opvangt. Altijd hetzelfde. Wanneer ze allebei een cappuccino en een stuk appeltaart besteld hebben, lukt het Rixt eindelijk zich een moment te ontspannen.